

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Ἐγκριμένον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς ἐλεύθερον ἀνάγνωσμα δι' ὅλα ἐν γένει τὰ Σχολεῖα (1932)
Τιμηθὲν διὰ τοῦ Ἀργυροῦ Μεταλλίου τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν (1935).

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ : Ἐτησίᾳ δραχμαὶ 100. Ἐξά-
μηνη δραχ. 55. Τρίμηνη δραχ. 30.

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ : Αἰγύπτου γρόσια διατριμ. 50,
Ἀμερικῆς δολλάρια 3.— Ἀγγλίας καὶ ὧλων ἐν γέ-
νει τῶν ἄλλων Κρατῶν σελλίνια 10.
Ἐξάμηνοι καὶ Τρίμηνοι ἀναλόγως

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΑΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΑΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρο-
μαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἰοῦντο μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Χαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 44ος

Ἀθῆναι, 9 Ἰανουαρίου 1937

Ἔτος 59ον.—Ἀριθ. 6

ΟΙ ΤΡΕΙΣ ΜΙΚΡΟΙ ΣΩΜΑΤΟΦΥΛΑΚΕΣ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ΑΙΜΙΛΙΟΥ ΝΤΕΒΩ

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενον —

— Ναι, ἀποκρίθηκε ὁ Μάριος· εἴ-
ναι μάλιστα ὁ πρῶτος ποὺ μοῦ ὥρισε
νὰ συναντηθοῦμε στὴ μικρὴ αὐλὴ,
στὸ διάλειμμα τῶν τεσσάρων, ἐνῶ ἐσὺ
εἶσαι ὁ τρίτος.

— Ἀ! εἶναι καὶ ἄλλος;

— Βεβαίωςτα καὶ νὰ τος!

Κι' ὁ Μάριος ἔδειξε τὸν Σαϊζάνη,
ποὺ ἔμπαινε ἐκεῖνῃ τῇ στιγμῇ ἡρε-
μώτατος, μασουλίζοντας τὸ ψωμί του,
ποὺ ἔξειχε ἀπ' τὸ στόμα του καὶ τὸ
κρατοῦσε μὲ τὸ δάχτυλο γιὰ νὰ μὴν
τοῦ πέσῃ.

— Τί τρέχει ἐδῶ; ρώ-
τησε πλησιάζοντας τοὺς
ἄλλους.

— Νὰ τί τρέχει, ἀπο-
κρίθηκε ἀμέσως ὁ Μά-
ριος. Σὰς φέρθηκα ἄσχη-
μα καὶ χαίρω πολὺ ποὺ
σὰς βρῖσκω ἐδῶ καὶ τοὺς
τρεῖς, νὰ σὰς ζητήσω συγ-
γνώμη...

— ὦ, ὦ! νὰ μὰς ζη-
τήσης συγγνώμη!... εἶπε
περιφρονητικὰ ὁ πελώ-
ριος Δουμποδᾶνος.

— Μὰ περίμενε, Λεω-
νίδα, τὸν ἔκοψε ὁ Μοντα-
νῆς· δὲν τελείωσε τὴ φρά-
ση του.

Ὁ Μάριος εὐχαρίστη-
σε τὸν Μοντανῆ μ' ἓνα
βλέμμα καὶ συμπλήρωσε:

— Μάλιστα, σὰς ζητῶ
συγγνώμη, γιατί δὲν μπο-
ρῶ νὰ ἱκανοποιήσω καὶ
τοὺς τρεῖς μαζί· ἀλλ' ἂν
θέλετε ἓνα-ἓνα χωριστά,
εἴμαι στὴ διάθεσή σας.

— Ὁχι, ὄχι! φώναξε ὁ
Μοντανῆς· εἶναι κρῖμα νὰ
εἴμαστε περισσότερο και-

ρὸ μαλλωμένοι. Τί λέτε καὶ σεῖς,
Σαϊζάνη καὶ Δουμποδᾶνε;

Οἱ ἄλλοι δύο, ποὺ ἀκούγαν, φαί-
νεται, τὸν Μοντανῆ σὲ ὅλα, κατένευ-
σαν ψιθυρίζοντας:

— Ἀφοῦ τὸ λὲς ἐσὺ...

— Ἀφοῦ τὸ θέλεις ἐσὺ...

— Ὁραῖα! ἔκαμε ὁ Μοντανῆς. Τέ-
νομά σου, κύριε;

— Μάριος Καπάνης! εἶπε πρόθυ-
μα ὁ μικρὸς Γασκῶνος.

— Λοιπόν, Μάριε Καπάνη, ἐ-
ξακολούθησε ὁ Μοντανῆς τείνοντάς

του τὸ δεξιὸ χερί· ἄς γίνουμε φί-
λοι!

— Ἀς γίνουμε φίλοι! εἶπαν κά-
νοντας τὸ ἴδιο ὁ Σαϊζάνης κι' ὁ Δου-
μποδᾶνος.

Ὁ Μάριος ἔσφιξε μὲ συγκίνηση
τὰ χεῖρα τῶν νέων του φίλων καὶ
πρῶτῃ φορᾷ ἀφότου ἦρθε στὸ Παρί-
σι, αἰστάνθηκε χαρά.

— Καὶ τώρα, εἶπε ὁ Σαϊζάνης,
δὲν ἔχουμε νὰ κάμουμε, τίποτ' ἄλλο
ἐδῶ· ἄς πᾶμε στὴ μεγάλη αὐλὴ.

— Ναι, ναι, πᾶμε!

— Μά, ἔκαμε μὲ κάποια συστολὴ
ὁ Μάριος, ἔχετε τὸ κλειδί αὐτῆς τῆς
πόρτας;

— Ναι, ἀποκρίθηκε ὁ Σαϊζάνης

«— Μὲ συγχωρεῖτε! εἶπε ὁ Μάριος· μοῦ φαίνεται πὼς εἴμαστε τέσσερις κι' ὄχι τρεῖς!»
(σελ. 50, στ. α').

χαμηλώνοντας τα μάτια· τὸ βρήκα κατὰ τύχη.

«Αλλά τὴ στιγμή πού ἐπλησίαζαν τὴν πόρτα, αὐτὴ ἀνοίξε ἀπτόμα καὶ μπήκαν στὴ μικρὴ αὐλὴ πέντε μαθητὲς, πού, ἀπ' τὰ πρόσωπά τους καὶ τοὺς τρόπους τους, φαίνονταν ξένοι. Κι' ὁρμησαν μὲ μανία κατὰ τοῦ Δουμποδάνου, τοῦ Σαϊζάνη καὶ τοῦ Μοντανῆ.

— «Α! ἐδῶ εἴσατε; ἔκαμε ὁ πρῶτος ἀπὸ τοὺς ἐπιδρόμους.

— Μὰ τί, κρυβόσατε; εἶπε ἕνας ἄλλος.

— Τόσο πιά μᾶς φοβόσατε; εἶπαν οἱ δυὸ ἄλλοι.

— Ναι, ναι, μᾶς φοβοῦνται! εἶπαν οἱ δυὸ ἄλλοι.

«Ὁ Δουμποδάνος σήκωνε τὴ χοντρή του πυγμὴ νὰ χτυπήσῃ τὸν πρῶτο ἀπὸ τοὺς ξένους κι' ὁ Σαϊζάνης ἀνασκουμπωνόταν ἐπίσης· ἀλλὰ ὁ Μοντανῆς μπήκε στὴ μέση κι' εἶπε στὸν ἀρχηγὸ τῶν ἀντιπάλων:

— Γρηγόρη, ἔχεις δυὸ φορὲς ἄδικο! Πρῶτο γιατί λὲς πὼς φοβόμαστε, ἐνῶ ξέρεις πὼς αὐτὸ δὲν εἶν' ἀλήθεια· καὶ δεύτερο γιατί ἔρχεσαι πάλι γυρεύοντας καυγᾶ. Ὁ κύριος ἐπιμελητὴς μᾶς εἶπε νὰ προσέξουμε γιατί θὰ λάβῃ πολὺ αὐστηρὰ μέτρα ἐναντίον μας· καὶ γι' αὐτὸ λέμε πὼς πρέπει νὰ πάψῃ ὁ ἀνόητος αὐτὸς πόλεμος μεταξύ μας.

— Νὰ το! φώναξε ὁ Γρηγόρης γυρίζοντας στοὺς συντρόφους του. Δὲν σὰς τόλεγα ἐγὼ πὼς αὐτοὶ εἶναι δειλοὶ καὶ ἄνθρωποι; Τώρα τὸ βλέπετε;

— «Α, μ' αὐτὸ δὲν ὑποφέρεται! φώναξε ὁ Σαϊζάνης, ὀπισθοχωρώντας ἕνα βήμα γιὰ νὰ μνησθῇ.

Οἱ ἄλλοι δυὸ τὸν μιμήθηκαν. Κι' ὁ Μάριος ἀκόμα μαζὶ τους.

— Δειλοὶ καὶ ἄνθρωποι, ἔ; φώναξε ὁ Μοντανῆς· τώρα θὰ σὰς δείξουμε πὼς ἔχετε λάθος, κι' ἄς εἴμαστε τρεῖς ἐναντίον πέντε!

— Μὲ συγχωρεῖτε! εἶπε ὁ Μάριος πλησιάζοντας ἀκόμα τοὺς νέους του φίλους· μοῦ φαίνεται πὼς εἴμαστε τέσσερις καὶ ὄχι τρεῖς!

— «Α, ναι! ἔκαμε ὁ Μοντανῆς, ξεχάσαμε πὼς τώρα ἔχουμε καὶ σένα! Ἐμπρός, παιδιά! Ἀφοῦ θέλουν καὶ καλά, ἄς χτυπηθούμε!

Καὶ τὰ στρατόπεδα παρατάχθηκαν γιὰ μάχη.

Ἀλλὰ τὴ στιγμή πού ἐτοιμάζονταν νὰ πιαστούν, ἔτριξε ἡ κλειδαριὰ τῆς πόρτας. Κάποιος, φαίνεται, μὴ ξέροντας πὼς ἦταν ξεκλειδωτὴ, ἔβαλε τὸ κλειδί γιὰ νὰ τὴν ξεκλειδώσῃ. Οἱ ἀντίπαλοι στάθηκαν ψιθυρίζοντας:

— Μᾶς τσάκωσαν! θὰ εἶναι ὁ ἐπιμελητὴς!

— «Αχ, θὰ μᾶς ἀποβάλουν! ἀναστενάξε ὁ Δουμποδάνος.

Μόνο ὁ Μάριος δὲν τὰ ἔχασε. Καὶ σηκώνοντας τὸ χέρι, ἔδειξε τὸ παράθυρο ψηλά, καθὼς καὶ μιὰ σκάλα, πού ἦταν σὲ μιὰ γωνιά τῆς αὐλῆς.

— Ἀπὸ κεῖ! εἶπε.

Οἱ ξένοι κατὰλαβαν ἀμέσως. Γρήγορα-γρήγορα ἔστησαν τὴ σκάλα, ἀνέβηκαν ἕνας-ἕνας, χώθηκαν στὸ παράθυρο καὶ ἔγιναν ἄφαντοι.

«Ὁ Μοντανῆς, ὁ Δουμποδάνος κι' ὁ Σαϊζάνης πλησίασαν κι' αὐτοὶ στὸν τοῖχο καὶ στάθηκαν.

— Ἐμπρός! τοὺς εἶπε ὁ Μάριος· τί περιμένετε;

— Ἀμ ἐσύ;

— Ἐννοια σας γιὰ μένα! Κάνω καλά ἐγὼ. Ἐμπρός, δρόμο!

«Ὁ τόνος τοῦ Μαρίου ἦταν τόσο ἐπιτακτικὸς, ὥστε οἱ ἄλλοι, σὰ στρατιῶτες πού τοὺς προστάζει ὁ ἀξιωματικὸς τους, ἀνέβηκαν ἀμέσως τὴν σκάλα καὶ χάθηκαν κι' αὐτοί.

Τώρα ἡ πόρτα ἀνοίγει. Ὁ Μάριος μόλις προφταίνει νὰ ξαναβάλλῃ τὴ σκάλα στὴ θέση της. Καὶ κοιτάζει νὰ ἰδῇ ποὺς μπήκε... Ὁ κύριος ἐπιμελητὴς; — Εὐτυχὸς ὄχι! Ἦταν ὁ ὑπηρέτης, ὁ Μάρκος, πού γύριζε στὴ μικρὴ αὐλὴ νὰ πάρῃ πάλι τὰ σῶνερά του.

— Μπά! ἔκαμε μὲ μεγάλη ἀπορί· κύριε Μάριε, πὼς βρεθήκατε ὡς μέσα;

— Ὅπως βρέθηκες καὶ σὺ, ἀποκρίθηκε ὁ Μάριος μὲ ἀπάθεια.

— Μὰ ἐγὼ μπήκα ἀπὸ τὴν πόρτα...

— Κι' ἐγὼ ἔπεσα ἀπὸ τὸν οὐρανό.

— «Α, ἔ, κατὰλαβ! φώναξε ξαφνικά ὁ ὑπηρέτης χτυπώντας τὸ μέτωπό του. Καὶ σεῖς ἀπὸ τὴν πόρτα μπήκατε, πού τὴν ἄφησα ἀνοιχτή. Γιατὶ ἡ παλιοκλειδαριὰ αὐτὴ δὲν πιάνει καλά καὶ πολλὰ φορὲς τὴν παθαίνω. Γι' αὐτὸ γύριζα τὸ κλειδί τὴν ὥρα καὶ δὲν μποροῦσα νὰ νοῦξω.

«Ἐτοί ὁ Μάριος ἔμαθε δυὸ πράγματα μαζὶ: γιατί ἄργησε τόσο νὰ νοῦξῃ ἡ πόρτα—ἀλλοιῶτικα δὲν θὰ προφτανίαν νὰ φύγουν ὅλα τὰ παιδιά— καὶ πὼς μπόρεσαν νὰ μπουῖν ἀπὸ τὴν πόρτα ἐκεῖνη, πού εἶχε ἰδεῖ τὸν ὑπηρέτη μὲ τὰ μάτια του νὰ τὴν διπλοκλειδώνῃ. Νὰ τῆξερε πὼς δὲν εἶπαν ἡ κλειδαριὰ! Οἱ ἄλλοι, ὅμως, φαίνεται, τὸ ἤξεραν...

— «Ὡς εἶναι, ἐξακολούθησε ὁ Μάρκος· ὅ,τι ἔγινε ἔγινε· τώρα πρέπει νὰ φύγετε ἀπὸ ὧ, καὶ γρήγορα, γιατί δὲν ἐπιτρέπεται στὰ παιδιά νὰ μπαίνουν σ' αὐτὴ τὴν αὐλὴ, εἶναι ἀπαγορευμένη. Καὶ σὰς παρακαλῶ, μὴν πῆτε σὲ κανένα πὼς βρήκατε τὴν πόρτα ἀνοιχτή, γιατί θὰ τιμωρηθῶ.

— Θεὸς φυλάξοι! ἀποκρίθηκε ὁ Μάριος μὲ πονηρὸ χαμόγελο. Μὰ μὲ συμφέρει καὶ μένα; Ἐννοια σου, Μάρκο μου, καὶ δὲν θὰ πῶ σὲ κανένα τίποτα. Γεῖά σου!

Βγήκε, πέρασε τὸ μακρυνάρι καὶ βρέθηκε στὴ μεγάλη αὐλὴ.

«Καλὰ τὰ καταφέραμε!» εἶπε μέσα του μὲ χαρὰ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε'

«Ἄθος, Πόρθος, Ἀραμῖς, Ἀρτανιάν. Οὕτε ὁ ἐπιμελητὴς, οὔτε ὁ διευθυντὴς τοῦ Λυκείου ἔμαθαν τὴν ἱστορία τῆς μικρῆς αὐλῆς. Γιὰ τίς συμπλοκὰς ὅμως πού εἶχαν γίνῃ πρωτότερα, ὁ Δουμποδάνος, ὁ Σαϊζάνης κι' ὁ Μοντανῆς τιμωρήθηκαν μὲ «στέρησιν ἐξόδου», δηλαδή νὰ μὴν βγοῦν ἐξω τὴν Κυριακὴν.

«Ὁ Μοντανῆς τὸ ἄκουσε μὲ τὴ συνηθισμένη του ἀπάθεια· ὁ Σαϊζάνης δάγκασε τὰ χεῖλη του ἀπὸ θυμὸ· κι' ὁ Δουμποδάνος ἔδωσε μιὰ δυνατὴ γροθιά στὸ θρανίον. Γιὰ τὴ γροθιά αὐτὴ πῆρε κι' ἄλλη τιμωρία: νάντι-γράψῃ τριακόσιες ἀράδες ἀπὸ τὸ βιβλίο του.

«Ὁ Μάριος Καπάνης, ἐπειδὴ δὲν εἶχε καμμιά γνωστὴ οἰκογένεια στὸ Παρίσι, κατ' ἀνάγκη θάμεινε στὸ Λύκειο καὶ τὴν Κυριακὴν. Ἐτοί αὐτὴ ἡ «στέρησιν ἐξόδου» θὰ γινόταν αἰτία νὰ γνωρισθῇ καλύτερα μὲ τοὺς νέους του φίλους.

(Ἀκολουθεῖ) Μετάφρ. π. ι. φ. καὶ γρ. ε.

ΜΗΤΕΡΑ

Εἶδες μὲς στὴ γειτονιά
Μιὰν αὐλὴν μὲ λεῖμονιά;
Τί κακὸ γίνετ' ἐκεῖ!
Στέκουν κ' οἱ περαστικοί...
Δῶ «Μαννοῦλα!» καὶ «Μητέρα!»
Τοῦτο γίνετ' ὅλη μέρα.

Ποῖός, πεινᾷ· καὶ ποῖός, πονεῖ,
Κι' ὅλοι βάνουν τὴ φωνή.
«Ἐνα, νὰ τὸνέ χενίση,
Ἄλλο, νὰ τὸν σαπουνίσῃ.
Ποῖός «Μαννοῦλα!», ποῖός «Μητέρα!»
Τοῦτο γίνετ' ὅλη μέρα.

«Αχ, μαννοῦλα! Πὼς βαστάς;
Φτερά νάχης, νὰ πετᾷς!
Πὼς μπορεῖς, παρακαλῶ,
Καὶ δὲ χάνεις τὸ μυαλό;
Δῶ «Μαννοῦλα!», καὶ «Μητέρα!»
Τοῦτο γίνετ' ὅλη μέρα.

«Ἐχεις κάποια πληρωμὴ
Κι' ἀπ' τὰ χεῖλιά σου στιγμή
Τὸ χαμόγελο δὲ λείπει
Καὶ δὲν τὰ σουφρώνει λύπη;
Δῶ «Μαννοῦλα!», καὶ «Μητέρα!»
Τοῦτο γίνετ' ὅλη μέρα.

Πάνω, κάτω: στὴ δουλειά,
Στὴ βοήθεια, στὰ φιλιά.
Φαίνεται—ποῖός τὸ πιστεύει;—
Πὼς ὁ κόπος λιγοστεύει,
Σὰ σὲ κράζουν ὅλη μέρα
Ποῖός «Μαννοῦλα!», ποῖός «Μητέρα!»
(Ἡ ἀναδημοσίευσις ἀπαγορεύεται)

ΤΕΛΟΣ ΑΓΡΑΣ

ΑΘΙΝΑ·Τ·ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Η ΠΡΩΤΟΧΡΟΝΙΑ ΜΟΥ

Ἀγαπητοί μου,

Οἱ φόβοι κι' οἱ ἀνησυχίες γιὰ τὴν ἀνωμαλία τοῦ καιροῦ καὶ τὴν τύχη τῶν φτωχῶν τῆς Πρωτοχρονιάς διαλύθηκαν. Τὴν παραμονὴν ὁ καιρὸς ἦταν λαμπρὸς κι' ἡ κίνηση στοὺς κεντρικοὺς δρόμους μεγάλη. Τὰ υπαίθρια πρατήρια στὴ δόξα τους κι' οἱ φτωχοὶ πουλητὲς κατευχάριστημένοι. Ἀλλὰ κι' ἡ Πρωτοχρονιά ξημέρωσε μὲ ἥλιο. Κι' ὅταν τὸ πρωτὶ, ἀπ' τὸ κρεβδάτι μου, εἶδα τὸν οὐρανὸ δλοκάθαρο καὶ τίς στέγες τῶν σπιτιῶν ροδισμένες, θυμήθηκα τίς Πρωτοχρονιὲς στὴν πατρίδα μου, τὸν καιρὸ πού ἦμουν μικρὸ παιδί καὶ μὲ ξυπνοῦσε ὁ... Ἀγ-Βασίλης. Γιατὶ στὴ Ζάκυνθο πάντα σχεδὸν κάνει καλὸν καιρὸ, κι' ἡ αὐγὴ τοῦ Νέου Χρόνου προβάλλει μὲ ἥλιο πού ροδοβάφει. Ἡ μητέρα μου μοῦ ἔπαιζε μιὰ κωμωδία πού κι' ἐγὼ ἀργότερα τὴν ἔπαιζα στὰ μικρά μου παιδιά: Σηκωμένη, ἐνῶ ἐγὼ ἦμουν ἀκόμα στὸ κρεβδτάκι μου, πήγαινε στὸ παράθυρο, τὸ ἀνοίγε, ἔσκυβε, ἔκανε πὼς κάποιοι χαιρετᾶ, ἀόρατο σὲ μένα, καὶ ξανάμπαινε μ' ἕνα μεγάλο δέμα στὰ χέρια, δεμένο μὲ χρυσὸ σπάγγο. Τὴν ἄκουγα νὰ λέγῃ, μιλώντας πρὸς τὰ ἔξω:

— Μάλιστα, Ἀγ-Βασίλη! Ἦταν καλὸ παιδί καὶ θὰ τοῦ τὰ δώσω Χαίρετε! Καὶ τοῦ χρόνου!

Κι' ἀμέσως ἔρχόταν στὸ κρεβδάτι μου, ἀνοίγε τὸ δέμα καὶ, κἀνοντας ὦ! ὦ! ὦ!, μοῦ ἔδινε ἕνα-ἕνα τὰ ὠραία δῶρα πού εἶχε φέρεῖ ὁ Ἀγ-Βασίλης καὶ τῆς εἶχε δώσει ἀπ' τὸ παράθυρο γιὰ μένα...

Ἀλήθεια, πὼς ἔφτανε ὡς τὸ παράθυρο ὁ Ἀγ-Βασίλης; τόσο ψηλὸς ἦταν; Ὁχι. Ἐστῆνε μιὰν ἀνεμόσκαλα κι' ἀνέβαινε. Κι' ἀφοῦ ἔδινε στὴ σκυμμένη μητέρα μου τὸ δέμα, κατέβαινε, φορτιωνόταν τὴ σκάλα κι' ἔφευγε βιαστικὸς γιὰ νὰ τὴ στήσῃ κι' ἄλλοῦ. Ἐτοί γινόταν ἡ «διανομὴ τῶν δῶρων» ἀπ' τὸν Ἀγ-Βασίλη στὴν πατρίδα μου. Δὲν τὰ ἔρριχνε, ὅπως κάνει ἄλλοῦ, ἀπ' τίς καμινάδες τῆς σκεπῆς στὰ τζάκια, ὅπου τὰ παιδιά ἀραδιάζουν ἀποβραδὺς τὰ παπουτσάκια τους καὶ τὸ πρωτὶ τὰ βρίζουν γεμάτα. Ἀ. ἐμεῖς, δὲν εἴχαμε τζάκια καὶ καμινάδες. Ποτὲ δὲν ἀνάβαμε φωτιά σὲς κάμαρες, γιατί ποτὲ δὲν ἔκανε τόσο κρύο, οὔτε ἔπεφταν χιόνια. Καὶ πάντα σχεδὸν ἡ αὐγὴ τοῦ Νέου Χρόνου ξημέρωνε μὲ ἥλιο, σὰν αὐτὴ πού εἶδα καὶ προχτὲς ἀπ' τὸ

κρεβδάτι μου νὰ ροδίξῃ τίς στέγες τῶν ψηλῶν σπιτιῶν τῆς Ἀθήνας. Ἐτοί θυμήθηκα τὴν ἐπίσκεψιν τοῦ Ἀγ-Βασίλη τὸν καιρὸ πού ἦμουν μικρὸ παιδί. Ὅταν ἡ μητέρα μου ἀνοίγε τὸ παράθυρο, ἔδλεπα τὸν οὐρανὸ δλοκάθαρο καὶ τίς κορφὲς τῶν δέντρων ἀπ' τὸ περβόλι μας, τὰ ψηλὰ σπίτια καὶ τὸ ψηλὸ καμπαναριὸ τῆς Φανερωμένης στὸ βάθος, ὅλα ροδοβαμμένα... Ἀλήθεια, τὸν Ἀγ-Βασίλη δὲν τὸν εἶδα ποτέ. Ἐπίστευα ὅμως τόσο πολὺ πὼς ἔρχόταν ὁ ἴδιος ὥστε μιὰ φορὰ μοῦ φάνηκε πὼς εἶδα ἀνήμερα τὴν κορφὴ τῆς κόκκινης σκούφιας του. Στὴν ἀντικρυνὴ ταράτσα θὰ εἶχαν κρεμάσει κανένα κόκκινο κουρελάκι. Ὡ, εἶναι τόσα χρόνια ἀφότου ἔπαψε πιά νὰ μὲ ξυπνᾷ στὴν Πρωτοχρονιά ὁ Ἀγ-Βασίλης! Τώρα μὲ ξυπνοῦν, ὅπως ἔλες τίς ἡμέρες, οἱ ἐννοίες κι' οἱ φροντίδες... Ἀλλὰ ἡ Πρωτοχρονιά εἶναι μιὰ τόσο χαρούμενη ἡμέρα, πού πάντα κανεῖς τὴν περᾶ μὲ χαρὰ. Κι' ὅταν δὲν ἔχει χαρὲς δικές του, χαίρεται τίς χαρὲς τῶν ἄλλων, τῶν γύρω του—προπάντων τῶν παιδιῶν—ἡ θυμάται τίς δικές του ὅταν ἦταν παιδί... Γιὰ μένα, ἡ φετεινὴ Πρωτοχρονιά ἦταν ἀκόμα πιὸ χαρούμενη ἀπὸ ἄλλες, γιατί κατὰ καλὴ σύμπτωση, ἀπόγεμα καὶ

βράδυ, παιζόταν στὸ Βασιλικὸ Θέατρο μιὰ κωμωδία μου, ὁ «Πειρασμός». Πῆγα στὴν ἀπογευματινὴ. Ἡ σάλλα κι' οἱ ἐξώστες γεμάτοι. Καὶ πόσα μεγάλα Διαπλασόπουλα ἀνάμεσα στὸ πυκνὸ αὐτὸ πρωτοχρονιάτικο ἀκροατήριον! Γέλια, χειροκροτήματα, εὐθυμία, χαρὰ, εὐτυχία. Κι' ἦταν δικό μου ἔργο αὐτὸ πού ἔκανε τὸν κόσμο νὰ διασκεδάσῃ, νὰ χαίρεται ἔτσι. Τί καλύτερη Πρωτοχρονιά γιὰ ἕνα γερὸ συγγραφέα;... Σὲ μιὰ ἀπὸ τίς προηγούμενες παραστάσεις τοῦ «Πειρασμοῦ», εἶχ' ἔρθει κι' ὁ κ. Μεταξάς, ὁ πρωθυπουργός. Εἴμαστε μαζὶ στὸ θεωρεῖο καὶ τὸν ἔδλεπα νὰ γελά ὀλη τὴν ὥρα μὲ τὴν καρδιά του. Στὸ τέλος, καθὼς μίποχαιρετοῦσε, μοῦ εἶπε: «Πρέπει νὰ εἰστε εὐτυχὴς κι' ὑπερήφανος πού κάνετε τὸν κόσμο νὰ γελά τόσο. Γιατὶ τοῦ χαρίζετε κάτι σπάνιο καὶ πολὺτιμο, τὸ γέλιο. Σὰς εὐχαριστῶ!» Ἐτοί σκέφθηκα, θὰ μ' εὐχαριστοῦσαν κι' οἱ θεατὲς τῆς πρωτοχρονιάτικης ἀπογευματινῆς, ἂν μ' ἔδλεπαν στὸ τέλος. Κι' ἦμουν ἀληθινὰ εὐτυχὴς κι' ὑπερήφανος μ' αὐτὴ τὴ συναίσθησιν. Νὰ πὼς πέρασα φέτος τὴν Πρωτοχρονιά μου. Οἱ χαρὲς ὅμως πού εἶχατε σεῖς, ὦ, πόσο μεγαλύτερες κι' ἀγνότερες θὰ ἦταν!...

Σὰς ἀσπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

ΤΑ ΠΟΥΛΙΑ ΤΗΣ ΑΥΛΗΣ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

Ε'.

— Μὰ δὲν ξέρω κολύμπι, εἶπε ἡ Ἀσπρούλα.
— Καϊμένη καὶ σὺ! φώναξε ἡ Κουνάμενη. Χρειάζεται νὰ ξέρης κολύμπι γιὰ νὰ κάμῃς ἕνα μπάνιο καὶ νὰ καθαρῇσθῃς; Ἐλα!

Ἐκίνησαν γιὰ τὸ βάλλτο. Καὶ σὲ λίγο ἡ κόττα πλατσούριζε μέσ' στὰ νερά. Φοβόταν ὅμως νὰ προχωρήσῃ στὰ πιὸ βαθιὰ, νὰ βουτήξῃ, νὰ κάμῃ τελοσπάντων μπάνιο σωστό.

— Ἐμπα λοιπόν! τῆς φώναξε ἡ πάπια. Τί φοβάσαι; νερὸ εἶναι!

Καὶ τὴν ἔσπρωξε μὲ τὸ κορμί της δυνατὰ. Θέ-

λοντας καὶ μὴ, ἡ Ἀσπρούλα προχώρησε καὶ τὸ νερὸ τὴ σκέπασε ὡς τὸ λαιμό. Μιὰ στιγμή μάλιστα βούτηξε καὶ τὸ κεφάλι της καὶ κατάπιε μιὰ γουλιὰ καλὴ.

— Ὡ, Θε μου! φώναξε, τί κορὸ πού εἶναι!... Ἀ, δὲν μπορῶ! Ἐδῶ κρυώνω περισσότερο παρὰ στὸ λειβάδι. Κι' εἶναι πιὸ επικίνδυνο παρὰ νὰ κυλιέται κανένας στὴ λάσπη... Θέλω νὰ βγῶ, βόηθα με!... Ἀ! ἄ! βοήθεια πνίγουμε!...

— Μὴν κάνῃς ἔτσι, ἀνόητη! τῆς εἶπε ἡ πάπια. Στέκεσαι σὰν εὔλο, γι' αὐτὸ. Κουνήσου λιγάκι ντέ! Κούνα τὰ πόδια σου, τίς φτερούγες σου. Πὼς κάνω ἐγὼ;

(Ἀκολουθεῖ)

Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

ΠΡΟΣ ΤΑ ΑΣΤΡΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ALEXANDRE ALANOF
καὶ JACQUES CHRISTIAND

— Συνέχεια από το προηγούμενο —

— «Όχι, καυμένη Βαρνάβα, απάντησε ο Ανδρέας, που είχε αρχίσει κιάλας να τον παίρνει ο ύπνος. Είναι μακρύτερα λιγάκι, επάνω, ψηλά στον ούρανό...»

Ο Βαρνάβας έφυγε πατώντας στις μύτες των ποδιών και μουρμουρίζοντας: «Σίγουρα και δεν θα πω στην κυρία πώς γύρισε πίσω σε τέτοια κατάσταση!»

Λίγες ώρες αργότερα, άφου πρώτα είδε στον ύπνο του πώς η βολίδα τους είχε πέσει στον ήλιο και είχε καεί φρικτά μέσα σε μια άδυσσα από φλόγες, ο Ανδρέας ξύπνησε με φοβερούς πόνους στο στομάχι και μ' έναν άριθμό που στριφογύριζε αδιάκοπα μέσ' στο μυαλό του: Δέκα εκατομμύρια φράγκα, δέκα εκατομμύρια φράγκα, δέκα εκατομμύρια φράγκα.

Ήταν τόσος που ο Έρρικος είχε υπολογίσει πώς θα τους χρειαζόταν για την κατασκευή της βολίδας και με τους μετριωτέρους μάλιστα υπολογισμούς.

Την περασμένη βραδυά μες στον ένθουσιασμό τους είχαν ξεχάσει και οι δύο τους δλότιστα να συζητήσουν την λεπτομέρεια αυτή και να πιστοποιήσουν το γεγονός πώς ούτε ο ένας ούτε ο άλλος δεν είχαν στη διάθεσή τους ούτε το χίλιοστ' από το κολοσσιαίο αυτό ποσό κι' ότι δεν ήξεραν ούτε καν πώς θα τους ήταν δυνατόν να το εξοικονομήσουν.

Και μόλο που γελώντας είχαν την ώρα που χωρίζονταν: «Τώρα πιά δεν μ'ας μένει παρά να βρούμε τα δέκα εκατομμύρια φράγκα», την ώρα τούτη που κι' οι δύο τους ήταν νηφάλιοι, έβλεπαν πώς το δυσκολώτερο ίσως απ' όλα ήταν αυτό.

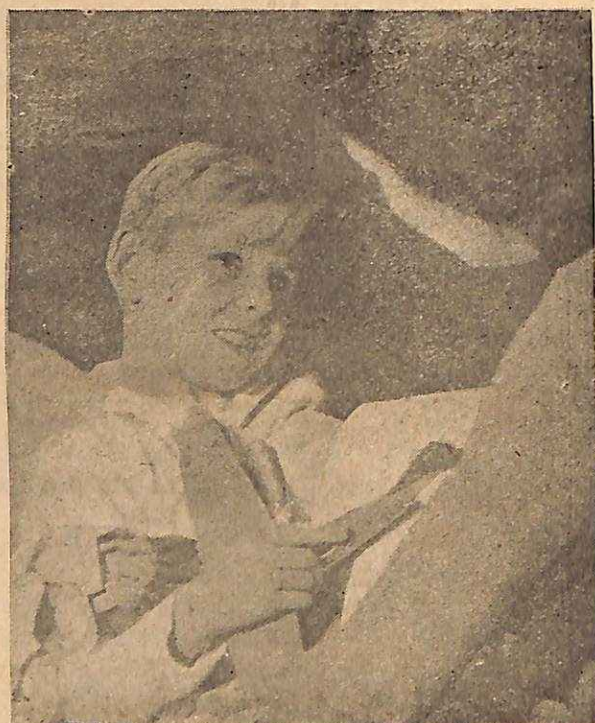
Κι' η δυσκολία ήταν ακόμη μεγαλύτερη γιατί και ο ένας και ο άλλος ήθελαν να κρητήσουν τα σχέδιά τους μυστικά στο δυνατόν περισσότερο καιρό. Γιατί αυτός ήταν ο μόνος τρόπος για να είναι βέβαιοι, πρώτον πώς δεν θα χρησιμοποιούσε κανείς την έφευρηση του Ανδρέα για καταστρεπτικούς σκοπούς και δεύτερον πώς

δεν θα έβρισκαν άλλοι γρηγορώτερον απ' αυτούς τα μέσα για να πραγματοποιήσουν το ταξίδι σύμφωνα με τα δικά τους σχέδια και τους δικούς τους τύπους και να τους κλέψουν έτσι τη δέξα.

Μολαταύτα, ύστερα από πολλούς διασαγμούς ο Ανδρέας αποφάσισε να τ' εμπιστευθεί όλα στον Ζάκ Ναταλί.

Τού διηγήθηκε λοιπόν την επί-

ΕΙΚΟΝΕΣ ΠΑΙΔΙΩΝ ΕΚ ΤΟΥ ΦΥΣΙΚΟΥ

Το πρωί της Προτοχρονιάς, το παιδί που το είδατε στο προηγούμενο φύλλο να κοιμάται, ξύπνησε.

σκεψη της Άντουανέτας και όλα τα επακόλουθα.

— Σου φανερώνω το μυστικό μου, του είπε, γιατί έχω απόλυτη εμπιστοσύνη σε σένα μάλο που είσαι δημοσιογράφος. Αν και έκανες κιάλας μια πρώτη τάξεως γκάφα με την εξωφρενική εκείνη ιστορία σου, που ήταν «τί κάνει νιάου νιάου στα κεραμείδια» για βσους με ήξεραν λιγάκι. Αν επαναληφθ' ένα τέτοιο πράγμα, τότε νκουαγούν' όλα μας τα σχέδια, αυτό φαντάζομαι πώς το καταλαβαίνεις. Ένα λόγο πάρα πάνω να πής, μια νύξη να κάνης, μπορεί να γίνη ή αιτία να χάσουμε όλους μας τους κό-

πους και να στοιχίσω τη ζωή σε χιλιάδες ανθρώπους.

— Μείνε ήσυχος, είπε ο Ζάκ. Θα ήθελα όμως δωσ'όποτε να σε βοηθήσω. Τι μπορώ να σου κάνω;

— Να κατορθώσης να πείσης τον διευθυντή μι'ας μεγάλης έφημερίδος να χρηματοδοτήσει το πείραμά μας. Να του δώσης με ώρα'τα λόγια να καταλάβη πώς αυτός θα είναι ο μόνος που θα έχη το δικαίωμα να δημοσιεύη τις περιγραφές του ταξιδιού μας, τα επιστημονικά μας συμπεράσματα, τις φωτογραφίες που θα βγάλουμε και ότι δεχόμαστε ακόμη και να βαφτίσουμε την βολίδα μας με το όνομα της έφημερίδας του για να δείξουμε έτσι στα μάτια όλου του κόσμου πώς χάρις στη δική του γενναιοδωρία μπορέσαμε να την κατασκευάσουμε. Πώς να το ξέρης όμως; Δεν θα φανερώσης ούτε το δικό μου όνομα ούτε το Μπερνόν. Αυτά δεν θα γίνουν γνωστά παρά μονάχα όταν θα έχωμε συμφωνήσει και τις ελάχιστες ακόμη λεπτομέρειες μ' έναν άνθρωπο στον οποίο θα μπορούμε να έχουμε απόλυτη εμπιστοσύνη.

Το ίδιο βράδυ ο Ζάκ επέτυχ' να εξασφαλίση μι'α ιδιαίτερη συνέντευξη με τον κ. Ντελαίρ, τον διευθυντή της έφημερίδας «Ο Σηκουάνας».

— Αυτή η υπόθεση δεν μ' ενδιαφέρει καθόλου, του έδήλωσε το σημαντικό αυτό υπ' κείμενο. Δεν αισθάνομαι καμιά διάθεση να γελοιοποιηθ' ή έφημερίδα μου, όπως γελοιοποιήθηκε πέρσου το «Νταίηλυ Μαίηλ». Είχα-

τε ποτέ σας ακούσει να γίνεται λόγος για τον καθηγητή Μπάτλερ;... Όχι; Έ, λοιπόν, ο παλαβόγερος αυτός είχε στήσει ένα μαρμαίτι, σαν αυτό που μου λένε εσείς τώρα, επάνω σ' ένα έρημο νησί του Ειρηνικού για να είναι πιά σίγουρος πώς δεν θα φανερωθ' το μυστικό του... Καλύτερα θα είχε κάνει να τ' φυλάξω ως το τέλος μονάχα για τον έαυτό του το περίφημο αυτό μυστικό. Όταν έτοιμάσθηκε λοιπόν η βολίδα του, η δβίδα του, όπως θέλετε πητε την, τότε άρχισε τ' «Νταίηλυ Μαίηλ» τις τυμπανουκρουσίες και έκάλεσε όλους τους δημοσιογράφους

να πάνε να επισκεφθούν τον μεγάλο έφειρέτη μέσα στο σιδερένιο του κουτί. Κι' όταν έφθασε στο βαπόρι με όλους τους δημοσιογράφους στο έρημονησο, δεν υπήρχε πιά εκεί ούτε ο γερο-τρελλός, ούτε το μηχανήμά του ούτε τίποτε. Δεν ξέρουμε αν έμουρλομαθηματικός αυτός θέλησε να κάνη κανένα δοκιμαστικό πείραμα ή τίποτε παρόμοιο, μ' η αλήθεια είναι πώς κι' αυτός και η βολίδα του τινάχτηκαν στον άέρα και πώς από τότε έγινε άφαντος γιατί κανένας δεν είχε την διάθεση να πάη να τον ψαρέψη στον πάτο της θάλασσας όπου θα βρισκείται ακόμη και θα μουσκεύη.

Τ' «Νταίηλυ Μαίηλ» έξδεδεψε έκατομμύριο πολλά γι' αυτήν όλη την ιστορία και για πληρωμή δεν άκουσε παρά ελρώνίες και σαρκασμούς. Μ' όλα ταύτα ο παγκόσμιος τύπος από αλληλεγγύη και συναδελφικό πνεύμα δεν θέλησε να έμμεταλλευθ' αυτό το φιάσκο κι' έσα-έσα έκανε ό,τι μπορούσε για να τ' κρατήση μυστικό. Για τούτο κι' όλη αυτή την ιστορία δεν την ξέρουν παρά ελάχιστοι άνθρωποι. Μέσα στον κλάδο μας όμως όλοι την γνωρίζουν—εκτός ίσως από σ'ας μονάχα. Και γι' αυτό δεν φαντάζομαι πώς θα βρεθ' έστω κι' ένας διευθυντής έφημερίδας που να έχη την διάθεση να μπλέξη σε μι'α τέτοια περιπέτεια».

Τ'ό ίδιο βράδυ και οι δύο έφευρέτες είχαν χάσει όλο τ'ό κέρφ τους και τον ένθουσιασμό τους. Βαθειά απογοήτευση τους είχε κυριεύσει.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε'

Η ανεύρεση του Μαίηνα

Ο Βαρνάβας είναι ένας άνθρωπος που θεωρεί τον έαυτό του πολύ εύγενικό και άρχοντομαθημένο. Την ήμέρα που έχει έξοδο τ'ό βρίσκει πολύ έξευτελιστικό και πρόστυχον για έναν λεπτόν νέον σ'ν κι' αυτόν να πάη στον κινηματογράφο ή στο ζωολογικό κήπο. Προτιμάει να πηγαίνη σε διάφορα γνωστά του σπείτια και να κάνη επισκέψεις. Γι' αυτό άλλωστε έχει φροντίσει να έφοδιασθ' και μ' ένα μπαστούνι και μ' ένα ήμιψηλο. Σήμερα θα πάη να επισκεφθ' τον παλιό του άφεντικό, τον κ. Ρομπιγιόν, που λογαριάζεται πώς είναι ένας από τους πιά πλουσίους ανθρώπους της Γαλλίας μ' και όλου τ'ό κόσμου.

Κάθε φορά που ο Βαρνάβας πηγαίνει και βλέπει τον κ. Ρομπιγιόν ο παλιός άφεντικός του τ'ό κάνει όωρο ένα χρυσό δαχτυλίδάκι σε σχέδιο άλυσσίδας, έτσι ώστε θα έπρεπε ο Βαρνάβας να έχη πενήνταέξη δάχτυ-

λα για να μπορ'η να φοράη όλα τ'α δαχτυλιδάκια όσα τ'ό έχει χαρίσει ως τ'α σήμερα ο κ. Ρομπιγιόν. Τ'α έχει λοιπόν φυλαγμένα σε μι'α ειδική κασσετίνα και κάθε βδομάδα αλλάζει και δαχτυλίδι, περιμένοντας να έχη συμπληρώση τόσες βίζιτες στον κ. Ρομπιγιόν, ώστε να μπορ'η ν' αλλάξ'η από ένα δαχτυλίδι κάθε μέρα.

Ο κύριος Ρομπιγιόν δέχεται τον Βαρνάβα στο γραφείο του, μι'α άπέραντη σάλλα μακριά δεκαοκτώ μέτρα και φαρδιά έξη, με τοίχους βαμμένους θαλασσιούς ανοικτούς και με μόνα έπιπλα ένα γραφείο με μι'α πολυθρόνη στην μι'α άκρη της κάμαρας, όπου πηγαίνει και κάθεται ο κ. Ρομπιγιόν και μι'αν άλλη πολυθρόνα στην άλλη άκρη της κάμαρας όπου πηγαίνει και κάθεται ο Βαρνάβας. Και η συζήτηση άρχίζει σε τόνο και σε ύφος που θυμίζουν τις συζητήσεις στη Βουλή.

— Τι κάνης λοιπόν, άγαπητέ Βαρνάβα, πιστέ ύπηρέτη, τ'ό όποιον η προθυμία και η τιμιότης θα μέινουν για πάντα χαραγμένες στη μνήμη μου; όρύεται ο κ. Ρομπιγιόν.

Σ' αυτό ο Βαρνάβας άπαντ'α με μι'α φράση που περιλαμβάνει τριακόσιες ως τριακόσιες πενήντα λέξεις και όπου κάνει λόγο για τον καιρό, για τους άρθριτισμούς του και τ'α μαλλιά του που άρχίζουν ν' άσπρίζουν.

Απ' εκεί ο Βαρνάβας γυρίζει τη συζήτηση στην πολιτική κατάσταση, από την πολιτική κατάσταση σε μεμψιμοιρίες για τις δύσκολες έποχές

που περνάμε και από αυτό, όπως κάθε φορά, στον Άνδρέα Μπορέ και στην οικογένειά του.

Σήμερα όμως ο Βαρνάβας δυσκολεύεται πολύ για να δώση νέα τ'ό άφεντικού του. Αυτά τ'α διάφορα ταξίδια π'ός τ'άστρα που σχεδιάζει τώρα τελευταία έχουν βάλει σε μεγάλη έννοια τον πιστόν ύπηρέτη

(Ακολουθεί) ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΓΣΟΥΛΗ

ΤΟ ΠΑΙΔΑΚΙ ΚΑΙ ΤΟ ΠΟΥΛΑΚΙ

— Σταχτερό πουλί τ'ό δάσου
Στάσου λίγο να σου πω
Θα χαϊδέψω τ'α φτερά σου
Τάπαλά που τάγαλα,
Με φοβάσαι; μι'α γιατί;
Είμαι άθώο όπως έσύ.
Μη μακραίνεις τόπο, στάσου,
Θέλει μόνο να σε ιδεί,
Σταχτερό πουλί τ'ό δάσου,
Ένα ευαίσθητο παιδί.
Έχεις άλλους άδερφους
Από τους κελαδισμούς;
— Έχω ναί, μι'αν άδερφούλα.
Την χρυστάλλινη βουσαύλα.
— Και τ'ό σπείτι σου, για στάσου,
Είναι στα ούράνια μήπως;
— Σπείτι μου είναι τ'α πλατάνια
Κι' της Έκκλησι'ας ο κήπος.
— Μέσ' στών πλατανιών τ'α φύλλα
Τ'α στιλπνά τ'α σμαραγδένια,
Έσύ κοιμάσαι; τί μου λές;
Δε φοβάσαι; Κι' όταν κλαίς
Κάποτε για τιποτένια
Πράγματα, όπως έμένα,
Ποιός, πουλάκι, σε μερώνει;
— Εγώ δεν κλαίω δίχως αϊτία,
Μόνο τότε, όταν μι'α κρύα
Παιδιό σφεντόνα με κακία
Χωρίς να φταίξω με πληγώνει...
ΡΙΤΑ ΜΠΟΥΜΗ—Π. ΠΑ

Από «Το Μαγικό Φλόδο»
(Απαγορεύεται η άναδημοσίευση)

ΑΠΟ ΚΑΛΛΙΣΤΕΙΑ ΖΩΩΝ ΣΤΗΝ ΑΜΕΡΙΚΗ

Τέσσερα ώραιότατα βραβευμένα σκυλιά

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΤΟ ΦΙΛΗΜΑ ΠΟΥ ΠΡΟΔΙΔΕΙ

Εκείνη την όμορφη μέρα του 'Ιουνίου, στο σπίτι μας είχαμε μια γιορτή. Είχε κιόλας φτιάξει και γλυκά ή μαμά, που μ' έπαινε πραγματικά λιγούρα όταν τάβλεπα, γιατί βέβαια δεν ήτο σωστό να τὰ φάω εγώ όλα προσπαθούσα να βρω ευκαιρία για να δοκιμάσω κανένα κρυφά. Αλλά πού... το ντουλάπι τὰ χαιρότανε.

Η ποθήτη ευκαιρία ήλθε τέλος πάντων. Εκεί πού ή μαμά συνόδευε μία επίσκεψη... βουτάω ένα μεγάλο γλυκό και άφου έδωσα μια γερή δαγκωνιά τὸ έβαλα στην τσέπη για να τὸ τελειώσω σὲ ἀσφαλὲς μέρος, όταν ὡ δυστυχία μου—μιά θεία ήλθε καὶ άφου μου εὐχήθηκε τὰ «χρόνια πολλά» με φίλησε σὲ στόμα... .

Εγώ, πού νά πῶ τὸ συνηθισμένο «Εὐχαριστῶ» ; τὸ στόμα μου γεμάτο καθὼς ήταν άφησε ένα έλαφρὸ μούγκρισμα. Τὸ σπουδαίον ὅμως εἶναι πού τὸ σιρόπι τοῦ γλυκοῦ με τὸ φίλημα κόλλησε στὸ μάγουλο τῆς θείας καὶ τὴν έκανε νι τὸ καταλάβῃ.

Μά τί γλυκὸ φίλι ήταν αὐτὸ... ε-λεγε καὶ με κοιτάζε πονηρά, σ' έπιασα, σ' έπιασα, θά τὸ ματυρήσω.

Ὁ οὐρανὸς σκοτεινίαισε μπροστά μου καὶ ὅλα γύρω μου με άπειλοῦσαν, ή μαμά μαντεύοντας περὶ τίνος πρόκειται μού έβριζε μιά κεραυνοβόλο ματιά, κι' εγὼ έτρεξα νά τρυπώσω τὸ γλυκὸ σὲ κίτι πρόχειρα βιβλία.

Κατόπιν προσπάθησα γελώντας νά δικαιολογηθῶ, χωρίς νά ξεχάσω νά τρέξω γιὰ τὸ ἀποτελειώμα τοῦ πολυβασανισμένου γλυκοῦ.

Τί δυστυχία ὅμως... τὸ γλυκὸ δὲν ήταν ἐκεῖ εἶνε καὶνε φτερό καὶ μόνον λίγη ζάχαρη ήταν στὰ βιβλία μου.

Θυμωμένη φωνάζω τ' ἀδελφάκι μου : —Ε! κύριε, κατέβαινε σὲ παρακαλῶ τὸ γλυκὸ πού μου πήρες.

—Τί ; πού γλυκὸ ; εγώ ; στὰ καλά σου εἶσαι, κυρά μου ; στή ζωὴ τοῦ μπαμπά δὲν πήρα κανένα γλυκὸ.

Αὐτὸ μ' έκοψε, κοίμα ! τί ντροπή ! πάει, κανέναν δὲν τὸ πήρε.

Εν τῷ μεταξὺ ὅμως, ή θεία καὶ ή μαμά πήραν χαμπάρι ὅτι τὸ έχασα καὶ άρχισαν κάτι γέλια, Θεέ μου, σαρκαστικά, τ' αἰούμ καὶ μούχεται ἄλλο πράγμα.

Σὲ λίγο με φωνάζουν κάτι νά ἰδῶ, ἐνὼ τὰ γέλια έδιναν καὶ έπαιρναν σ' ὅλο τὸ σπιτικό μας... καὶ τί εἶδα νομίζετε ; χμ... τὴ γάτα μου νά φιλονικᾷ με μιά ξένη γιὰ τὸ γλυκὸ μου !

Η κυρία γάτα εἶχε βουτήξει τὸ γλυκὸ μου με τὴ γαργαλιστικὴ μυρμιδιά του... —Ὁρᾶτε ! φώναζε, έπαναστατημένη, δὺ γαϊδάροι μαλώνανε σὲ ξένο άχυρώνα.

Νά τί παθαίνουν οἱ κλέφτες μού βροντοφώνησε ή μαμά.

Εγὼ ὅμως ντροπιασμένη έτρεξα πρὸς τὴ γάτα... .

τὴ γάτα... . «Αχ ὦν στεκότανε θάβλεπε... θά τὴν έπνιγα... εγὼ ξεροκατάπινα καὶ κείνη τὸ γεύοιανε τὸ γλυκούλι μου... καὶ τότε θυμήθηκα τὰ λόγια πού μου έλεγε συχνά ὁ παππούς : «ὅπως φεύγουν τὰ κλεμμένα εἶσι πάνε καὶ χαμένα».

Πόλεις τῶν 'Ονειρῶν [B]

ΦΘΙΝΟΠΩΡΙΑΤΙΚΟ

Μαγεμένη στέκω στὸν άνθισμένο κήπο, ἀμίλητη κι' έκστατική· τί νά πρωτοῦναυμάσω ; Τίς διαμαντένιες στάλες πού λάμπουνε πολύχρωμες καθὼς ὁ ήλιος βγήκε κι' έλαμψε μετὰ τὸ πρωτοβρόχι, ή τὰ ὑπέροχα χρώματα τῶν λουλουδιῶν πού φαντάζουν πιδ ὁμορφα εἶσι καθὼς ή βροχούλα τὰ δρόσισε κι' έδιωξε τὴ σκόνη πού δὲ μπορούσε νά πατάξῃ τοῦ κηπουροῦ τὸ ποτιστήρι ;

Ανασαινω με ήδονή, τὸ μύρο πού ξεχύνεται ἀπὸ τὰ διαμένα σπλάχνα τῆς γῆς, πού δέχτηκε τὴ δροσιὰ τ' οὐρανοῦ σάν μιά εὐλογία Θεοῦ.

Ανοίγω τὰ μάτια μου πιδ πολὺ σ' ὁραμα τὸ θεσπέσιο καὶ πάλι τὰ κλείνω γιὰτὸ ήλιος λάμπει... Καὶ θέλω νά κρατήσω μέσα μου πολὺ τὴν ὁμορφιά τοῦ κήπου τὴ σημερινή...

Σωριάζονται τὸ σύννεφα. Έθόλωσαν κι' έμαύρισαν τὸν οὐρανὸ καὶ φεύγουν κυνηγώντας τὸνα τᾶλλον μ' ένα ταξίδι ἀλλόκοτο, τρελλό. Τρέχουν κι' ὅλο καὶ πιότορο μαυρίζουν ὥσπου ξεχύνονται σὲ δυνατὴ βροχή.

Πλὴν-πλὴν πλὴν-πλὴν. Καταράκτης σωστός ! Αφῆσα τὸν παράδεισὸ μου κι' ἀπὸ τῆς κάμρας τὸ παραθύρι κοιτάξω ἀμίλητη τὸ τοπίο καθὼς σκοτεινίαισε ὀλόκληρο κι' έμαύρισε.

Μά φτάνουν τώρα σταῦτιά μου παιδικές φωνές. Εἶναι τὰ παιδιὰ τοῦ σχολείου πού τρέχουν στήν πόρτα μας νά βροῦνε καταφύγιο. Σ πόλυτα τὰ πιότερα, φτωχοντυμένα, σκεπάζουν τὰ κεφάλια με τίς πανένιες τσάντες τους, ἀδιαφορώντας ἂν βραχούν ή ὄχι τὰ βιβλία. Στοιβαγμένα τὸνα στᾶλλο κοντά, με τίς ράχες σφιχτά στήν πόρτα κολημένες, προσπαθοῦν ὅπως μποροῦν νά προσφυλακεῖν. Κι' ή ξάπορτα σάν κλώσσα τὰ σκεπάζει κάτω ἀπὸ τὸ θόλο τῆς, αὐτὰ τὰ κλωσσοπούλια πού τὰ κυνήγησε ή μπόρα τοῦρανοῦ.

Δὲ στέκουν ὅμως πολὺ. Αρραιώνουν οἱ στάλες ὡς πού παῖδων ὀλότελα. Καὶ φεύγουν πάλι ξεφωνίζοντας, τσαλαβουτώντας τὰ γυμνά τους πόδια μέσ' τὴ λάσπη. Καίμενα φτωχούλια ! Θολώσατε τὴν πρωϊνὴ χαρά μου. Δὲ θυμῶμαι τὴν ὁμορφιά τοῦ κήπου μετὰ τὸ πρωτοβρόχι. Μόνον μπροστὰ μου έχω τὰ γυμνά σας τὰ πόδια τοῦ χειμῶνα τὴν παγωνιά, τὴ φτώχεια... Η άνοιξη θά τὰ κοιμήσῃ τᾶχα ὅλ' αὐτά ;

Δόλυ [A]

ΟΙ ΠΡΩΤΕΣ ΜΟΥ ΑΜΑΡΤΙΕΣ

Ημουνα — θυμάμαι — έξι χρονῶν ὁ μεγαλύτερος ἀδελφός μου ὁ Ντίνος, ήταν ὀκτώ καὶ ὁ μικρότερος, ὁ Τάκης ήταν τριῶν καὶ μισό.

Ηταν Δεκαπενταύγουστος, καὶ έπρεπε νά κοινωνήσουμε γι' αὐτὸ ή μητέρα μου μᾶς πήγε στήν Ἐκκλησία γιὰ νά ξεμολογηθῶμε, ὥστε νά ήμαστε έτοιμοι ὅπως έλεγε—γιὰ τὴ Θεία Κοινωνία. Ὁ παπᾶς δὲν ήταν ἐκεῖ καὶ περιμέναμε σχεδὸν μισή ὥρα ὥσπου νάρθῃ.

Πολλές γυναικούλες, άλλες γορές, κι' άλλες μεσόκοπες περιμέναν κι' αὐτὲς τὸν παπᾶ.

Βλέπετε ήταν παραμονὴ τοῦ Σωτήρος κι' ὅσες θά κοινωνοῦσαν τὴν ἄλλη μέρα, έπρεπε νά ξεμολογηθῶνε.

Τέλος ήρθε κι' ὁ παπᾶς. Περιμέναμε ἄλλο λίγο, ὥσπου νά ξεμολογηθῶνε δὺο τρεῖς άλλες γορές πού είχαν έρθει πιδ γρήγορα ἀπὸ μᾶς.

Όταν ήρθε ή σειρά μας, πρῶτα ξεμολογήθηκε ή μητέρα μου. Έμεῖς τὰ παιδιὰ ἐπήγαμε καὶ τὰ τρία μαζί. Ὁ παπᾶς μᾶς έβαλε στὸ κεφάλι τὸ πετραχίλι του καὶ μᾶς διάβασε ἀπὸ μιά εὐχή. Όταν τελείωσε τίς εὐχές ρώτησε τὴ μητέρα μου :

—Ε, κάνουν ἀμαρτίες ; ἀτακτοῦνε ;

—Τσακώνονται, παπούλι μου.

—Καὶ γιὰτὶ τσακωνόσαστε ; ρώτησε ὁ παπᾶς τὸν Ντίνο.

—Γιὰτὶ αὐτὸς έδῶ—κι' έδειξε ἐμέ—με βρίζει κλέφτη.

—Α ! έκαμε ὁ παπᾶς, καὶ γιὰτὶ εἰς τὸν έβριζε κλέφτη ;

Ντροπιάστηκα ! έσκυψα τὸ κεφάλι, μὰ δικαιολογήθηκα.

—Γιὰτὶ μούκλεβε τοὺς πεπονόσπορους.

Ὁ παπᾶς δὲν μπόρεσε νά κρατήσῃ τὰ γέλια.

Μά αὐτὸ εἶναι μεγάλη ἀμαρτία εἶπε κατόπιν. Λοιπὸν ἄλλη φορὰ οὔτε αὐτὸς νά σοῦ κλέβῃ τοὺς πεπονόσπορους, καὶ τότε οὔτε σὺ θά τὸν βρίζεις κλέφτη.

Μικρὸς Σπουδαστής [B]

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ὁ δάσκαλος : Γιὰτὶ τόσα λάθη στὸ τετράδιό σου, Νίκο ;

Ὁ μαθητής : Εἶναι τυπογραφικὰ λάθη, κύριε !

Δοξαζόμενο Ἀκρωτήρι

Ὁ Μπαμπᾶς : Παράγγειλέ μου, Νίτσα, έναν καφέ χωρίς ζάχαρη.

Καὶ ή Νίτσα (πού κοινοστούκεται) : —Τί εἶπες μπαμπά ; Χωρίς καφέ, ή χωρίς ζάχαρη ;

(Γεγονός)

Δροσούλα

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Αθήναι, 42 ὁδὸς Εὐριπίδου
τὴν 31 Δεκεμβρίου 1936

Ὁ Ραδιοφωνικὸς Σταθμὸς τοῦ Μπαρ τῆς Ἱταλίας, συνεργαζόμενος με τὴ «Διάπλασι», διοργάνωσε δισεβδομαδιαῖες εἰδικὲς ἐκπομπὲς γιὰ τὰ Ἑλληνόπουλα, τόσο τοῦ Ἑσωτερικοῦ ὅσο καὶ τῶν ἑλληνικῶν παροικιῶν τοῦ Ἑξωτερικοῦ ὡς ἐξῆς : Κάθε Σάββατο, ὥρα (Ἀθηνῶν) 9 ἕως 9, 20 μ. μ. πρόγραμμα γιὰ μικρότερα παιδιά Καὶ κάθε Πέμπτη, τὴν ἴδια ὥρα (9 ἕως 9, 20 μ. μ.) πρόγραμμα γιὰ μεγαλύτερα παιδιά. Γινοῦνται καὶ παντοῖοι παιδικοὶ Διαγωνισμοί.

ΜΟΝΟ ὅσοι ἔχουν ψευδώνυμο καὶ μού γράφουν, δικαιοῦνται νά ἔχουν ἀπάντησιν—ἐκτενέστερη ή συντομότερη, ἀναλόγως τοῦ θέματος καὶ τοῦ χώρου—σὴν Ἀλληλογραφία μου. Δυσανάγνωστα γράμματα, με ξεθῶρο μελάνι γραμμένα, ή ἀκατάστατα, βιαστικά, μουντζουρωμένα, δὲν τὰ διαβάξω. Ἐπίσης δὲν δέχομαι γράμματα πού δὲν ἔχουν τὸ ἀπαιτούμενο γραμματόσημο καὶ πρέπει νά πληρώσω ὅ,τι λείπει διπλό. Νά τὰ συγίζετε στὸ ταχυδρομεῖο καὶ νά βάλετε τὸ γραμματόσημο πού χρειάζεται.

Η ΠΡΩΤΟΧΡΟΝΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Εὐχαριστῶ τὰ καλά μου παιδιά, πού μού εὐχέθηκαν αἰσιό τὸ Νέο Χρόνο με γράμματα, ἐπισκεπτῆρια καὶ ὀρατῆς πρωτοχρονιάτικες κάρτες. Εἶναι τόσο πολλὰ, πού δὲν μπορῶ νά τὰναφέρω ἔδῳ. Ἄς ξέρουν ὅμως πῶς μού έκαμαν μιά εὐτυχισμένη Πρωτοχρονιά με τὰ δαγμάτα αὐτὰ τῆς θύμησης καὶ τῆς ἀγάπης τους. Καὶ τοῦ χρόνου.

Εὐχαριστῶ τὴν Ἀπλὴ Ζωὴ γιὰ τὰ ἐνδιαφέροντα ἀποκόμματα ἀλεξανδρινῶν ἐφημερίδων πού μού έστειλε. Ἐτοί έμαθα πῶς ἐν' ἀπὸ τὰ κινηματογραφικὰ ἔργα πού εἶδαν τελευταῖα οἱ Ἀλεξανδρινοί, ήταν κι' ὁ «Μικρὸς Λόρδος». Η «Ἐφημερίς» τελειώνει τὴν κριτικὴ τῆς εἰς : «Τὸ ἔργο ἐνθουσιάζει τοὺς μικροὺς καὶ κάνει τοὺς μεγάλους νά ξαναζοῦν τὰ παιδικὰ τους χρόνια, τότε πού με αγωνία περιμέναν τὴ συνέχεια τοῦ Μικροῦ Λόρδου στὴ Διάπλασι τῶν Παίδων». Ἀλήθεια, τί ὄρατο μυθιστόρημα «Ὁ Μικρὸς Λόρδος» ! Πρέπει νά τὸν ξαναδημοσιεύσω κάποτε κι' αὐτόν, ὅπως τώρα τοὺς «Τρεῖς Μικροὺς Σωματοφύλακες».

Εἶναι καλὸ Διαπλάσσοπουλο. πού θέλει νά μείνῃ ἄγνωστο, μού έστειλε 100 δραχμὲς νά ἐγγράψω γιὰ ἕνα χρόνο τὸν Χρήστο Κ., τὸ φτωχὸ παιδί τῆς Θεσσαλονίκης πού, καθὼς έγραφα στὸ προηγούμενο, εἶχε τόση ἐπιθυμία νά γίνῃ συνδρομητής. Ἐτοί ή ἐπιθυμία του ἐκπληρώθηκε χάρις στὸ εὐγενικὸ Διαπλάσσοπουλο, πού τὸ συγχάρω γιὰ τὴν ὄρατα του χειρονομία.

Ναί, Κόκκινη Ἀντοκράτειρα, ή συνδρομή σου εἶναι ἀνανεωμένη καὶ σ' εὐχαριστῶ πολὺ. Σὺ ἀνανέωσα καὶ τὸ ψευδώνυμο καὶ σοῦ έστειλα 10 τετράδια. Εὐχαριστῶ ἀκόμα πού ἐργάζεσαι γιὰ τὴν διάδοσιν μου «ἐντατικῶς» καὶ περιμένας τίς νέες συνδρομήτριες. Φιλητῆ μου τὴν ἀδελφούλα. Δὲν φταῖ, Ἀντὲ Ἰράμ. Ἄφοδ ή μαμά σὲ εἶπε τεμπέλα, σκέφθηκε πῶς ἀργήσας νά μού γράψῃς ἀπὸ τεμπελιά : ἂν σ' έλεγε προκομμένη, θά σκεπτόμουν πῶς ἀργήσας ἀπὸ... προκοπή. (Γαῖας, 8 ;). Σὺ

έστειλα λυσόχαρτο καὶ σ' εὐχαριστοῦμε ὅλοι γιὰ τίς εὐχές.

Πραγματικῶς, Στέφανε τῆς Δόξης, ή θερμότης με τὸ καλοριφέρ δὲν έχει τὴν ποιότητα τοῦ τζακιῶ πού μεταχειρίζονταν ἄλλοτε. Ηταν τόσο ὄρατο νά καθέται κανένας ἀντικρὸ στὸ τζάκι, νά βλέπῃ τὴ φωτιά, νάκοῦτὸ τὸ τρίξιμο τῶν ξύλων καὶ... τὸ παραμῦθι τῆς γιαιγιάς ! Τὸ καλοριφέρ ὅμως εἶναι καλύτερη, τελειότερη, ὑγιεινότερη θερμάνση, γιὰτὶ κρατᾷ στήν ἴδια θερμοκρασία ὅλο τὸ σπiti, καὶ δὲν κρυολογεῖ κανένας, ὅπως ἄλλοτε, όταν ἀπὸ τὴ σάλλα με τὸ τζάκι ἐβγαῖνε στὸ παγωμένο ἀντρά ή περνοῦσε σὲ ἄλλη κἀμαρα χωρὶς φωτιά. Η πρόδος, βλέπεις, καταστρέφει τὴν ποιότητα, εἶναι ὁμοῦ πρόδος. Καὶ ταυτοκίνητα δὲν ἔχουν τὴν ὁμορφιά τῶν παλιῶν ἀιαξῶν με τὰ περὶφανα ἄλλα : τρέχουν ὅμως ἑκατὸ μίλλια τὴν ὥρα.

Ανανέωσα τὴ συνδρομή μου, Μπέσσο Σάου, καὶ σοῦ έστειλα τὸν τόμο τοῦ 1930. Σ' εὐχαριστῶ γιὰ τίς εὐχές καὶ γιὰ ὅλα. Πολὺ μού ἄρεσε τὸ γραμματάκι σου κι' ἐλπίζω, τώρα πού πέρασαν τὰ δυσάρεστα, νά μού γράψῃς συχνότερα. Θά σὲ παρακαλέσω μόνον νά μεταχειρίζεσαι πιδ σκοῦρο μελάνι, γιὰτὶ τὰ μάτια μου με δυσκοιλία διακρίνουν τὰ ξεθῶρα γράμματα. Τὴν ἴδια παράκληση κάνω καὶ σ' ὅλα τᾶλλα παιδιά πού μού γράφουν : νά θυμοῦνται καὶ τὴν ἡλικία μου...

Ὅλοι σ' εὐχαριστοῦν, Κυκλαμιά, γιὰ τίς εὐχές. Καλὰ σοῦ εἶπε ὁ μπαμπᾶς, πού έτυχε νά πάχ στὸ Βασιλικὸ Θέατρο τὴ βραδυὰ πού ήταν κι' ή Α. Μ. ὁ Βασιλεὺς με τὴν Α. Β. Υ. τὴν πριγκίπισσα Εἰρήνην. Καὶ στοὺς δὺο ἄρεσε πολὺ ὁ «Πειρασμός» καὶ θερμότητα συγχάρησαν τὸν κ. Ξενοπούλο.

Εὐχαριστῶ πολὺ γιὰ τὴν ἀνανέωσιν, Τρόπα στὸ Νερό. Ὁ, καὶ πολλοὶ ἄλλοι περιμένουν τὴν Πρωτοχρονιά γιὰ νά πληρώσουν τὴ συνδρομὴ τους ἀπὸ τὰ ὄρη τους, καὶ μάλιστα τοὺς φαίνεται πῶς τὴν πληρώνουν με «δικὰ τους λεπτὰ» κι' ἔχουν μεγαλύτερη εὐχαρίστηση. Ὅχι, δὲν εἶναι τόσο δύσκολο νά βλέπουμε τὴ ζωὴ κι' ἀπὸ τὴν καλὴ τῆς ὄψης. Ἄς πῶς όταν κανένας κατατρέχεται ἀπὸ τὴ μοῖρα, δὲν μπορεῖ ποτὲ νά εἶναι χαρούμενος. Ἄς παραδεχθῶ πῶς εἰς κατατρέχεται. Καὶ ὅμως στὸ ἴδιο σου αὐτὸ γράμμα μού μιλεῖ γιὰ μιά μεγάλη χαρά : όταν ήρθε στὸ σπίτι, νά κάμῃ μαζί σας τίς γιορτές, ὁ ἀδελφός σου με τὴ στολὴ τοῦ Δοκίμου. Δὲν έχει λοιπὸν καὶ χαρὲς ή ζωή ; Μὴν εἶσαι τόσο ἀπαισιόδοξο...

Βύρων Ὁ. Αὐτόνομε, πολὺ γαννατὸ τὸ ξεσπάθωμά σου. Μοῦ ἐγγράψεις διαμῆς τρεῖς νέους συνδρομητᾶς, καὶ μάλιστα γιὰ καλὴ ἀρχή, γιὰτὶ σκοπεύεις νά ἐξακολουθήσῃς. Σ' εὐχαριστῶ πάρα πολὺ ! Έστειλα τὰ φυλλάδια στοὺς νέους μου φίλους καὶ πᾶς τους νά μού γράφουν κι' οἱ ἴδιοι γιὰ νά τοὺς γνωρίσω καλύτερα.

Χαίρω, Μπουνοκέ — θά εἶδες τὴν ἐγκρίσιν—πού ὁ «Ἀγγαλὸς τῆς Ἀγάπης» σοῦ ἄρεσε τόσο, ὥστε σ' έκαμε νάφήσῃς τὴ ντροπὴ γιὰ νά μού γράψῃς τίς ἐντυπώσεις σου, κι' εἶναι νά κάμῃς τὴν ἀρχὴ νά μού γράψῃς. Πολὺ ὄρατο τὸ πρῶτο σου γράμματάκι. Ε, μὰ βέβαια, ἂν καὶ 10 μόλις χρονῶν, εἶσαι στήν ἔκτῃ καὶ ἔσρεις ἀρκετά. Τώρα, ή συμπετοχή σου στήν κίνησιν μου θά σὲ μάθῃ περισσότερα. Γράψε μου.

Ἀλήθεια, Τριανταφυλλάκι, δὲν ήξερες τί θά πῇ ξεσπάθωμα ; Ε, τώρα πού σοῦ τὸ ἐξηγήσω ή καλὴ σου μαμά, ἐλπίζω νά ξεσπαθῶσας καὶ σὺ καὶ νά μού ἐγγράψῃς ἕνα-δὺο συμμαθητῆς σου. Ὅλα, βλέπεις, τὰ Διαπλάσσοπουλα πού μάγαποῦν αὐτὸ κά-

νουν, κι' εἶσι ζῶ κι' εγὼ τόσα χρόνια. Γιατὶ με τὸ ξεσπάθωμα μόνον ἀντικαταστάινονται τὰ παιδιὰ πού μεγαλώνουν πολὺ καὶ δὲν μποροῦν νά εἶναι πιά συνδρομητῆς. Ἀνανέωσα κι' εὐχαριστῶ.

Ἐξαίτιας τῶν ἑορτῶν, Κατάσκοπε 33, πού δὲν ἐργάζονταν στὸ τυπογραφεῖο, καθυστέρησαν τὰ δὺο προηγούμενα φυλλάδια : ὥστε δὲν φταίει μόνον ή ἔλλειψη συγκοινωνίας πού τὰ ἐλάδατε τόσο ἀργά. Ἄς εἶναι, οἱ γιορτῆς τελείωσαν καὶ τώρα πάλι θά μποῦμε σὲ τάξη.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Κανένα ψευδώνυμο δὲν ἐγκρίνεται, οὔτε ἀνανέωνεται, ἂν δὲν συνοδεύεται ἀπὸ τὸ δικαίωμα, ὁρ. 10.—Τὰ ἐγκρινόμενα ή ἀνανεούμενα ἰσχύουν ὁρ. τὴν 30 Νοεμβρίου 1937. Ὅσα συνοδεύονται ἀπὸ Α. ἀνήκουν σὲ ἄγρια, καὶ ὅσα ἀπὸ Κ, σὲ κορίτσια.

Νέα Ψευδώνυμα : Ἀδάκρυτος, κ. (ΕΛ). Δάμων, κ. (;). Φιντίας, κ. (;). Πτολεμαῖος 13ος, κ. (!). Ἀνθρωπος Ἀράχνη, κ. (?). Ναυτης τοῦ Εἰρηνικοῦ, κ. (;). Παλαβοῦσεϊκος, κ. (ΓΛ). Μαϊμουδάκι, κ. (ΑΑ). Γελαστός Ἀντιπλοίαρχος, κ. (ΔΑ). Δόκιμος, κ. (ΑΟ). Χρυσόθεμις, κ. (ΧΠ). Νεαρός Πλοίαρχος, κ. (ΧΣ). Λάουρα, κ. (ΒΜ).

Ανανεώσεις Ψευδωνύμων : Σαλωνίτισσα, κ. Νοικοκυρούλα, κ. Ἀνίλ, κ. Τριανταφυλλάκι, κ. Ἀνθρωπάκος, κ. Ἀπλὴ Ζωή, κ. Ὁρεινὸς Κυρναράς, κ. Γελασίνα, κ. Τζέννου, κ. Σερνιάς, κ. Μενεξές, κ. Ἀγκάθι, κ. Τσαρίνα, κ. Πάρις, κ.

ΓΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Απορρίπτονται : «Τὸ ρυάκι» τοῦ Μάρκου Δαμιράλη. Σταλμένο χωρὶς ψευδώνυμο. Ἀτεχνό.—«Ἐνα ἐπιστόδιο στὸν περίπατο» τῆς Γκλόριας. Νόστιμο τὸ ἐπιστόδιο, χρειζόταν ὅμως λίγο καλύτερο γράψιμο, πιδ ὀρατὸ καὶ πιδ λογοτεχνικό.—«Στὴν ἄκρη τοῦ γκρεμοῦ» τοῦ Μύρου τῆς Ἀνδρῶν. Πολὺ ὄρατα γράμματα, πρῶτοτυπο, ὄρατα ἀνεπτυγμένο. Ἀλλά τὸ τέλος τὰ χαλάει ὅλα. Ἐπρεπε νά τελειώσῃ ἀλλοιῶτικα, πιδ χαρούμενα, πιδ αἰσιόδοξα.—«Σάν ἀπόψε» καὶ «Πόθοι» τῆς Σαπουνόφους. Πολὺ ἀπαισιόδοξα καὶ τὰ ὅσα, ἰδίως τὸ δεύτερο. Ἀρτία στήν σιτουριὰ ἄλλα μερικὲς λέξεις ἔχουν μπεῖ μόνον σάν παραγεμίσματα.—«Δὺο ἀδελφάκια» τῆς Μαυρομαλλούσας. Πολὺ φανερὴ ή μίμησις καὶ στὸ θέμα καὶ στὴ σιτουριὰ ἀπὸ τὰ «Δὺο ἀδελφάκια» τοῦ Σολωμοῦ. Ὅ,τι εἶναι πρῶτοτυπο ὕστερα πολὺ.—«Η ἐλεημοσύνη τοῦ φτωχοῦ» τῆς Δημοκρινῆς Ἐλπίδος. Ὑπερρωμαντικό καὶ ἀπιθανό. Ἀπὸ τὸ ἕνα σπiti στὸ ἄλλο δὲν ἀκούγονται οἱ συνομιλίες πού γίνονται μέσα στὰ δωμάτια.—«Η ἀλεπού καλὸ γρια» τῆς Μαυρομαλλούσας. Ἀντικανονικά σταλμένο, πολὺ ἠνωστό.—«Τί νά γράψω» τοῦ Βλάση Ἀειθαλή. Μόλο πού τὸ θέμα εἶναι κοινὸ, παρουσιάζει μερικὰ ἀρκετὰ ἐφευγὰ ἐνθύματα. Εἶναι ὅμως ἐκτενέστατο, πέντε ὀλόκληρα χειρόγραφα ! καὶ δὲν χωρεῖ στήν Σ. Σ. Σ. καὶ μάλιστα με τὸν περιορισμένο χώρο πού διαθέτουμε τώρα.—«Τὸ κύκλου μας» τοῦ Ἰδίου. Κι' αὐτὸ σχοινοτενέστατο ἂν καὶ χαριτωμένο. Μερικὲς στροφές εἶναι ἐξυπνότερες, π. χ. ή βῆ, ή τῇ καὶ δὺο τρεῖς ἄλλες. Δὲν μπορεῖ νά φαλλιδίῃ ὁ Β. Α. τὸ ποίημά του, νά τὸ χτενίσῃ λίγο (ἐκείνη ή «Σάλλυ» εἶναι ἐντελὲς ἐκπρέμηση) καὶ νά τὸ ξαναστείλῃ ;—«Στὰ γραφεῖα τῆς Διαπλάσεως» τοῦ Ἡπειρωτοπούλου. Θά κέρδιζε πολὺ ἂν συντομεῖται στὸ μισὸ τὸ λιγώτερο. Ἐχει πολλὰς περικοπές. Κατὰ τὰ ἄλλα πολὺ

νόστιμο. — «Φθινόπωρο» της Σ. Α. Κ. 'Ως γυμνασμάκι καλό, γιατί το είδος αυτό είναι δυσκολώτερο. Δέν είναι όμως δημοσιεύσιμο. 'Εκείνη μάλιστα ή «κυκλοαμινία» χτυπάει πολύ άσχημα. Σ' ένα τόσο λιγύλογο ποίημα δέν μπορεί κανείς νά παρεμβάλλη ή νά σπερδάωνη λέξεις μόνο γιά τό μέτρο. — «'Απ' τή ζωή» του Κυρίου του Ντάνοιγκ 'Ακταλλήλο γιά τήν Σ. Σ. Σ. Γραμμένο μέ δημοσιογραφικό ύψος. 'Η φιλοσοφία του πολύ επιπόλαιη και πρόχειρη. — Θά εξακολουθήσω.

Η Διάπλασις άσπάζεται τούς φίλους της: *Μερσεντές* (δ κ. Φάιδων σ' εύχαριστεί πολύ γιά τό εύχετήριο γραμματάκι και σέ άντιβέχεται μέ τήν καρδιά του) *Μαγεμένο Βιολί* (μέ χαρά διάβασα νέα σου ύστερ' από τόσον καιρό' έλπίζω τώρα νά μού γράφης συχνότερα' όχι, δέν έχω συνδρομήτρια μ' αυτό τό όνομα) *Σκορπιόν* (αυτό, καθώς θά είδες, ένέκρινε και χάρω πολύ) *Δόν Κιχώτην* (μετά χαράς' θά είδες βέβαια τήν έγκριση γράφει μου) *Σανθόν Ναυαρχον* (χάρω πού σού άρέσουν τόσο τά έφεταινά μυθιστορήματα' αλήθεια, τό τελευταίο χιόνι ήταν έξαιρετικό' έπεφτε σέ τόσο μεγάλες νιφάδες! μόνο πού δέν έδόξαζε πολύ και τάσπρα κεραμίδα ξαναμαύρισε γρήγορα' τά βουνά έμωσ άκόμα είναι χιονισμένα) *Όρεινόν Κερκύρας* (εύχαριστώ γιά τήν άνάνεωση καθώς και

γιά τά καλά κι' ώραία λόγια' θά ήθελα νά μού έγραφες πού συχνά) *Κύμα του Βοσπόρου* (ώστε μού κένεις δυό ξεσπώματα' τί καλά! στο έξής λοιπόν θά λαβαίνης τρία φυλλάδια, ένα γιά σένα, και τάλλα διά τίς νέες μου φίλες, πού έλπίζω νά μού γράφουν κι' αυτές' σού ένέκρινε, καθώς θά είδες, τό ψευδώνυμο' κι' εύχαριστώ πολύ, πολύ) *Αύραν της Άνοιξης* (χαρω γιά όλ' αυτά πού γράφεις' άνάνεωσα τή συνδρομή κι' έστειλα τόμους 1905 και 1930) *Άνθος του Ιονίου* (θά είδες τίς έγκρισεις και τήν άπάντησή μου στήν 'Αγνούλα' τώρα είσθε κι' οι τρείς τέλειες διαπλάσσο-πούλες' τί καλά!) *Βιολέτταν των Άλπεων* (αυτό, καθώς θά είδες, σού ένέκρινε' χάρω πολύ γιά τί γνωριμία κι' έλπίζω νά μού γράφης συχνά' άλλως θά σέ παραινής κι' ή καλή μου φίλη πού σ' ένέγραφε) *Ο. Ω* (εύχαριστώ πολύ' έστειλα) *Χοντροκέφαλον* (και τό δικό σου μεγάλο κι' ώραίο γράμμα' κι' εύχαριστώ πολύ' ά, τί καλά νά έχη κανένας θείο στήν 'Αμερική! χίλιες δραχμές είναι σπουδαίος μπουκάς και λίγα παιδιά τόν παίρνουν) *Σερπετήν* (μετά χαράς! τό ένέκρινε και περιμένω νά μού γράφης) *Μεγάλην Έλλάδα, Δουλούκαν, Ήρακλήν Κατογηιάννην, Χρυσόνειρο, Νανάν, Κεφαλλονιστοπούλαν* κτλ. κτλ.

Είς όσας έπιστολάς έλαβα μετά τήν 31 Δεκεμβρίου ήπαντήσω στο έρχόμενο.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ του 281ου Διαγωνισμού Λύσεων. Αί λύσεις σ' ό φυλλάδιό τουτου δέκται μέχρι της 9 Μαρτίου.

54. Στοιχειόγραφος

Στά πόδια τους τό έβριζαν οι άρχαιοι, 'Αλλά και υείς οι νέοι τό κουρδίζουμε... Μονάχα άν του προσθέσουμε' ένα γράμμα, 'Όλο τόν κόσμο σκανδαλίζουμε!

Βασιλεύς του Χιούμπερ

55. Στοιχειοτονόγραφος

Τό βουνό τό ελληνικό
Χάνει πρώτα τό κεφάλι,
Καταιβάζει και τόν τόνο,

Και μ' αυτό—τί ξαφνικό!—
Χώρας ποταμός προβάλλει
'Η κι' ό κάτοικός της μόνο.

Μικρούλα Τραλαλά

56. Αναγραμματισμός

Ξέρεις από θάματα;
Πάρ' έναν άπόστολο,
Μπέρδεψ' του τά γράμματα,

Νά τόν κάνης βασιλιά
Και κριτή, περίφημο
'Απ' τά χρόνια τά παλιά

'Αγκάθι

57. Γωνία

+ * * * * * = Εύρωπ. πρωτεύουσα
* * * * * = Εύρωπαική χώρα
* * * * * = Δένδρο
* * * * * = Ό 'Απόλλων
+ * * * * * = Όπως Έβραιος.

Οί σταυροί καθέτως πόλις της 'Ελλάδος.

ΧΙ Όλυμπιάς

58. Κρυπτογραφικόν

1 2 3 4 5 6 4 7 = Τυραννοκτόνος
2 4 5 4 7 = Νήσος του Αίγαίου
3 6 5 1 7 = Μυθικός βασιλεύς
4 2 3 4 7 = Διά τά πλοία
5 4 2 1 = Είς τά ζώα
6 1 7 3 4 7 = Άνθος
7 1 2 6 7 7 1 = Όπλον

'Ανθισμένη Γαζία

59. Αίνιγμα

Χωρίς καμιά μεταβολή
Τόνομα τουτο δυό δηλοί:
Γνωστό μεγάλο ποταμό
Και ζωο πανάγριο, ώμό.

Άρσενιάς Νο 2

60. 61. Μεταμορφώσεις

1. 'Η Δήλος διά 3 μεταμορφώσεων
νά γίνη Πόρος.

2. 'Ο Πόρος διά 3 μεταμορφώσεων
νά γίνη Τήνος.

Λευκοπυργιώτης

62. Διπλό Κεφάλι

άν, Κύρος, ήλος, άσπίς, λύσις
Είς τάς λέξεις ταύτας θά προστεθί
ώς κεφαλή από έν γράμμα και θά σχη-
ματισθούν άλλαι τόσαι λέξεις, τών ό-
ποίων τάρχικά θάποτελέσουν θεάν.
Κων. Ν. Τριπολίτης

63. Έλλιποσύμφωνον

εση - ο - α

Δόνιφαν

64. Γεῖφος

		Θ	Θ
N P			
	0	Θ	Θ
		Θ	

Μουσουργής * Απόλλων

ΛΥΣΕΙΣ

των Πνευμ. 'Ασκήσεων του φύλλ. 43

493. Μιάδος (μύ, κάδος). — 494. 'Ι-
μός-Σιάμ. — 495. 'Η Πυραμίδ. — 496.
'Ιταλία.

497. Θ Ω Μ Α Σ 498 ΒΡΑΜΑΠΟΥ-
Ν Ε Ρ Ω Ν ΤΡΑΣ (ρούπος, 'Α-
Σ Ι Τ Ο Σ τροπος, Μούσα,
Α Ι Μ Ο Σ πυρ, όμως, ύδατος,
Σ Ο Φ Ι Α τραύμα, Σουμά-
τρα). — 499 503. Τό περσικόν είναι τό
Τ: Τρίπολις, 'ΑΤαλάντη, ΠάΤραι,
'ΥπάΤη, ΣπάρΤη). — 504. ΩΙ - ΑΥΟ =

Γνώθι σαυτόν ('Ωλένη 'Ικτινος, 'Α-
σπίς, 'Υλη 'Όμηρος). — 505. Τά καλά
κόποις κτώνται (τά κᾶ, λᾶ, κωπ είς
κτον, ντέ).

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[ΔΖ' - 70]

Α γγουρολογιώτατε, στή γιορτή σου
χρόνια πολλά και εύτυχιαιμένα.
Ντέτεκτιβ-Φάντασμα

[ΔΖ' - 71]

Χ ΡΟΝΙΑ ΠΟΛΛΑ, ΣΥΡΙΑΝΕ.
ΔΕΥΚΗ

[ΔΖ' - 72]

Φ ανούλα, χρόνια πολλά.
Ρίτα-Γοργή Ψαροπούλα

[ΔΖ' - 73]

Χ ρυσός Βασιλέας=Νικόλ. Παγώνης. Θυ-
μᾶσαι τό δημοτικό στ' Αργιστόλι; Εδαί-
σθητη Καρδούλα=Ρίγνα Μιχαλτσιάνου.
Δοξασμένο Ναυτόπουλο

[ΔΖ' - 74]

Π ρωτοπαίνοντας στήν κίνηση της Δια-
πλάσεως χαιρετώ όλους-ες, άνταλ-
λάσσω τετραδάκια. Δ/ις κ. Βασιλειάδην,
9 Τιμολέοντος, 'Αθήναι.

'Ανθρωπος 'Αράχνη

[ΔΖ' - 75]

Κ αυμένη Σιάν-Φέυ=Χαρά Κοντόγιωργα,
πρέπει νά σέ αποκαλύψω γιά νά μού
γράψης;
Κοκκινόπιπερο

[ΔΖ' - 76]

Π ρωτοπαίνοντας στο Διαπλάσσοκομο,
χαιρετώ και άνταλλάσσω Μ. Μυστικά
μέ όλους-ες. 'Ιδιαίτερως μέ Ξανθή 'Υδραιο-
πούλα, Μαύρο Διαμάντι, 'Ανοιξιότικο Χα-
μόγελο, 'Υδραίοπουλο, Ρόδον του Μαύου,
Γελασίνα. Δ/ις: Φούλαν Βράττα, 'Υδρα,
διά:

[ΔΖ' - 77]

Σ τό άγαπημένο μου *Μαύρο Διαμάντι*,
'Ανοιξιότικο Χαμόγελο εύχομαι εύ-
τυχισμένο τό 1937.

Ξανθή 'Υδραιοπούλα

[ΔΖ' - 78]

Ε ύχομαι στών Διαπλάσσοκομο, χαρού-
μενον τόν καινούργιο χρόνο.

Ξανθή 'Υδραιοπούλα

[ΔΖ' - 79]

Σ τ' άγαπητά μας Διαπλάσσοπουλα εύχό-
μαστε ό καινούργιος χρόνος νά ναι γε-
μάτος χαρά κι' εύτυχία.

Γελασίνα, 'Αγέλαστη, 'Αδάκρυτος

[ΔΖ' - 80]

Κ οκκινόπιπερο, δέξου θερμές εύχές
εις τήν γιορτούλα σου.
'Αρχικατάσκοπος α22

[ΔΖ' - 81]

Κ ατάσκοπε 33, στή γιορτή σου, εύχο-
μαι χρόνια πολλά κι' εύτυχχησιμέ-
να. Τούς εύχέβοντας φίλους εύχαριστώ...
θερμώς.
ΑΓΓΟΥΡΟΛΟΓΙΩΤΑΤΟΣ

[ΔΖ' - 82]

Π ροκρηόσομε δῆμον Διαγωνισμόν
λογοπαγνίων και άνεκδότων. Συμμε-
τοχή έλευθερά!!! Βραβεία πρωτότυπα.
Δ/ις: Ι. Θεοδόσην—Τράπεζαν 'Αθηνών—
Ζάκυνθος.
ΝΤΕΤΕΚΤΙΒ-ΦΑΝΤΑΣΜΑ
ΑΓΓΟΥΡΟΛΟΓΙΩΤΑΤΟΣ

[ΔΖ' - 83]

Σ τή γιορτή σου, Κατάσκοπε 33, εύχο-
μαι χρόνια εύτυχημένα. Εύχαριστώ
όλους δι' εύχας.

ΝΤΕΤΕΚΤΙΒ-ΦΑΝΤΑΣΜΑ

[ΔΖ' - 84]

Π ουπέ, συγγνώμη γιά τήν άργοπορία.
'Αν θές, γράψε πρώτη στή Δ/ση:
Σουρμελή 2, 'Αθήνας. Γιά τό *'Αγκάθι*